

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

НАША ПОШТА

До багатьох літніх таборів для дітей завітала „Веселка”, як вакаційний гість, дарунок від видавця журналу — Українського Народного Союзу. Як свідчать вміщені тут листи, діти прийняли радісно милого гостя і свою радість висловили у листах до Видавництва.

Український Каталунський Табір для Хлопців,
Стратсбург, Н.І.

С.І.Х. Стратсбург Н.І.

До Редакції „Веселки” в Нью-Йорку.

Дорога „Веселко”!

Ми учасники укр. Кат. Табору в Стратсбурзі щиро дякуємо щиро подяку за надіслані нам два номери „Веселки” (№ 1 і 2), які ми одержали від Тебе. Трохи з нас перший раз читали тебе і дуже тебе любимо, всі трохи більше по любові з табору просимо роздати дитячим читачам тебе до хвилини. Щиро дякуємо і шлемо сердечні привітання та доброденств!

Борислав Дігив - Нью-Йорк

Богдан Хмельницький - Стратсбург, Н.І.

Олег Діда - Стратсбург - Нью-Йорк

Петро Сністрал - Нью-Йорк

Юрій Мартинюк - Олбантон, Па.

Стефан Градиш - Стратсбург, Н.І.

Юрій Панаєвський - Стратсбург, Н.І.

Іван Куринко - Стратсбург, Н.І.

Ваня Сімонко - Стратсбург

Богдан Пуринський - Нью-Йорк

Володимир Зануцак - Стратсбург, Н.І.

Іван Дігив - Нью-Йорк

Вікторія Сніцар - Стратсбург, Н.І.

Юрій Мещинський - Стратсбург, Н.І.

Мирон Лев - Манхеттен, Н.І.

Олександр Христинюк - Нью-Йорк

Петро Дігивський - Стратсбург, Па.

Степан Дігив, Манхеттен, Н.І.

Борислав Дігив, Манхеттен, Н.І.

Олександр Дігив - Біксберґ, Па.

Від Редакції:

Дорогі діти! Дякуємо Вам щиро за Вашого милого листа і за слова признання. Тішимося, що „Веселка” Вам сподобалася. Сподіваємося, що від вересня всі підписані діти стануть нашими передплатниками й заохотять до того інших. Бажаємо успіхів в науці!

**ВІДНОВЛЯЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ВЕСЕЛКУ”!
ПРИСІДНУЙТЕ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ!**

Дорога „Веселко”!

Ми, українські пластові новачки і новаки, що таборували на новацькому таборі „Новий Сокол” біля Боффало, щиро вітаємо Тебе і дякуємо за Твій гарний дарунок. Ми завжди радо Тебе читаємо, а на таборі не лише читали, але й вивчали усі напам’ять надрукований у „Веселці” вірш Л. Полтави „Заповіт Гетьмана.”

На багатьох із нас Ти чекала вдома, а всі інші, які Тебе ще досі не мають, постановили Тебе передплатити.

Переслалимо 8 доларів на пресовий фонд і щиро Тебе здоровимо —

табір новачок „Малі Мазепинки”
табір новачків „Військо Мазепи”
на Новому Соколі.

Від Редакції:

Дорогі діти! Тішить нас, що читаєте радо „Веселку” і вивчаєте з неї вірші. Прийміть нашу подяку за добровільний даток в сумі 8 доларів на пресовий фонд.

Від нас подавайте щиро проф. О. Бережницькому за передачу Вам „Веселки” і Вашій команданті пані Ользі Козак за те, що в Вашому імені прислала цього листа й пожертву.

З новим шкільним роком бажаємо Вам всього доброго!

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Всіх передплатників „Веселки”, які залягають з передплатою, просимо негайно вирівняти свою заборгованість, інакше прийдеться стримати їм висилку журналу.

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ КОЖНОГО ВІКУ

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об’єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа 40 центів.

Адреса: “SVOBODA” — “Veselka”, P. O. Box 346, Jersey City 3, N. J., USA.

Редакція застерігає собі право виправляти прислані авторами матеріали. Передруки нових творів і ілюстрацій, вміщених у „Веселці”, тільки за попередньою згодою Редакції й Видавництва та за поданням джерела.

Обкладинка роботи Е. Козака. Розділові заставки М. Бутовича, Е. Козака, П. Холодного.

Copyright by “Svoboda” 1959. All rights reserved.

“THE RAINBOW” — “VESELKA”
published monthly by the Ukrainian National Association
81-83 Grand Street
Jersey City, N. J.

Subscription \$ 4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N. J.

Ілюстрація на обкладинці:

М. Бутович — Іжачки-садівники.

М А М А - Ш К О Л А

— Де ти, зайчику, стрибаєш
Чистим полем?

— Та хіба ти сам не знаєш?
Иду до школи!

— Вивірочко, стій, куди ти?
В сад Миколи?

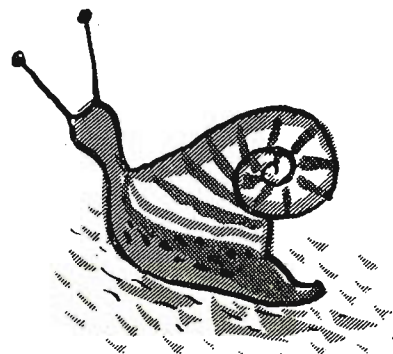
— Ні, туди, куди всі діти —
Я — до школи!

— Ти куди летиш, горобче,
Понад поле?

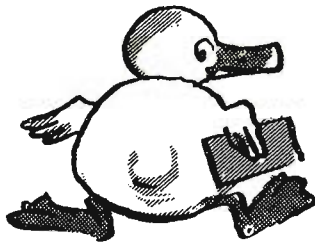
— Та ж до школи, милий хлопче,
Та ж до школи!

Ботикові вже не спиться —
Сну доволі,
Хоче з песиком учиться
Разом в школі.

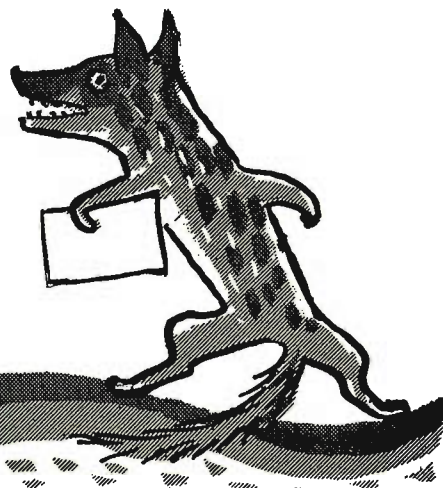

Навіть равлик, хоч повзе він
Так поволі,
Завтра зранку певно вже він
Буде в школі.

Із лісів, з полів, з галявин,
З гір і долів
Школярі надходять браві,
Всі до школи!

Відчиняється їм брама
Вже спроквола —
Всіх пригорне, наче мама,
Рідна школа!

АНДРІЙКО ЙДЕ ДО ШКОЛИ

Ілюстрація Е. Козака

Невже це така важлива подія з цим Андрійком, що йде до школи, що про це треба аж писати? Та ж усі діти, коли їм мине шостий рочок, записуються і ходять до школи.

А, власне, справа важлива! Бо Андрійко не хотів іти до школи. Він рішуче заявив мамі:

— Не піду до школи! Школа погана, там нечемні діти! Я не люблю школи, не хочу її бачити!

І татові й мамі дуже неприємно почути таке від сінка. Уговорюють, просять, погрожують Андрійкові карою, а він: ні та й ні!.. Заплакав...

Хочете знати, яка цьому причина?

Одного разу, ще перед вакаціями, було якесь шкільне свято, і старший брат Андрійка, Михась, мав день, вільний від науки. Він сказав малому братові:

— Андрійку, сьогодні нема науки в школі, але можеш туди зайти. Ходи зі мною, я там маю діло, а при тім покажу тобі, як виглядає кляса, де ти по вакаціях будеш учитися.

— Добре!

Вони пішли. Михась показав Андрійкові шкільні кімнати, розказав усе, як і що буде. Потім випровадив Андрійка на шкільне подвір'я.

— Тут, Андрійку, будеш гратися з дітьми. Зажди хвилинку на мене — я маю діло в канцелярії.

Лишив Андрійка й пішов. На подвір'ї малі хлопчики гралися м'ячем. Андрійко став збоку і приглядався. Та їм забажалося втягнути і його до гри. Вони кликали його зразу чемно:

— Геї, ти, чужий, а ходи но до нас гратися! Нам якраз одного бракує. Ходи!

Андрійко лише плечима здвигнув і не рушився з місця. Це їх розсердило. Прибігли до нього й почали силоміць тягнути до гри. Він боявся їх, пручався, боронився, а далі заплакав. Вони його ще трохи посіпали, нам'яли йому боки, а наприкінці відіпхнули під паркан і почали кричати:

— Боягуз! Плаксії!

Стругали йому „морковку”, а один (аж сором сказати) показав йому язика. От такі погані збиточники!

Коли брат вернувся, він застав Андрійка у сльозах. Ледве його заспокоїв. Але від того часу Андрійко не злюбив школу.

Та нас не завжди питають, що ми любимо. Коли треба йти до школи, то мусимо йти! От що! І для Андрійка прийшов цей важливий день. Мама причепурила його, причесала й завела під церкву. По Службі Божій діти мали піти до школи. Вчителі уставляли дітей парами. А наш Андрійко тримається маминої руки і плаче гіркими

сльозами. І так, на превеликий сором, мама мусіла ставати між парами, бо Андрійко не пускав її руки. І в церкві він не відступав від мами, а тепер мама мусіла йти з ним до школи.

Діти, як звичайно, по дорозі гурторили, сміялися, перекидалися радісними словами — один Андрійко в сльозах... Тому й почали нишком сміятися з нього, а хтось нечемний сказав:

— Плаксії! Бекса! Плакса!

Це ще гірше розжало Андрійка. А мамі було дуже соромно за такого великого сина.

У школі, мов у вулику — гамір, натовп дітей і батьків. У цій метушні Андрійко навіть не запримітив, що мама відійшла — бо якась тепла, м'якенька, ласкава рука тримала його руку. Раптом підняв голову і побачив, що це не мамина рука, а пані вчительки. Здивувався! Невже пані вчителька має таку добру, ласкаву руку? Ну, що й казати! Зовсім, як мамина рука!

Пані вчителька нахилилася над ним, усмінулася так мило, так любо!

— Не плач, Андрійку, — сказала, — ти вже великий школяр!

От така люба пані вчителька! Ні трохи не страшна, не сердита, зовсім така, як мама.

Андрійко добув хусточку, витер собі ніс, очі і пішов з учителькою до кляси. У клясі повно дітей! Всі зайняті собою, ніхто й не думає займати Андрійка. Пані вчителька посадила Андрійка на лавку.

— Катруся, — сказала, — це Андрійко! Він буде біля тебе сидіти.

Аж тепер Андрійко підняв очі і глянув цікаво, що це за Катруся — і аж забувся, аж розкрив уста із здивування. А, то це така Катруся! Мов тая ляля-краса, мов царівна з казки! Волоссячко золоте з великою синьою кокардою, личко, мов яблучко, кругленьке, рум'яненке, а на щічках дві ямочки, то з'являються, коли вона сміється, то щезають. Андрійко дивиться, дивується і цілком забуває, що йому треба б трохи поплакати...

— Андрійку, а ти не будеш плакати і рюмсати? — питає нишком Катруся. — Я цього не люблю.

Андрійко зразу не знає, що сказати, а тоді крутить головою — знак, що більше цього не буде. Катруся тим часом добула з якоїсь коробки солодкий пиріжок, розломилла його надвоє, одну половину дала Андрійкові, а другу сама почала їсти.

— Їж, Андрійку, — сказала, — це з яблуками. Моя мамуся спекла. Прошу! Бери!

Андрійко несміливо простягнув руку.

— „Гм, ця Катруся зовсім як у себе вдома, — подумав. — Бачу, що у школі зовсім не страшно”.

Потім пані вчителька розказувала дітям дуже смішну казочку. Задзвонили на перерву. Катруся взяла Андрійка за руку, і вони обоє побігли на подвір'я. Побігли та й побігли...

Опинилися збоку від дітей під великим деревом, з якого вже опадало листя.

— Андрійку, знаєш, — так Катруся, — що коли опадає листя з дерев, тоді є осінь? А восени всі діти йдуть до школи. Так мені сказала мамуся.

— А в нашому садку вже цвітуть осінні квіти, айстри. Прийди до нас, Катрусю! Сама побачиш! — насмілився сказати Андрійко.

— А в нас немає садка!... — тихо засумувала Катруся, а по хвилині додала: — Я напевно прийду до вас. Я знаю, де ти, Андрійку, живеш.

В той момент, тихо-тихенько коливаючись у повітрі, злетів з дерева прямо на Катрусю листок. Та який же чудовий, мов розмальований! Був яркочервоний, а далі помаранчовий колір переходив у зелене. Катруся з окликом радості схопила листок і почала любоватися ним. Андрійко став і собі розглядатися, чи йому не вдасться

ВЕДМЕДИК

Ілюстрація Юрія Козака

Мій ведмедик волохатий
Має стрічку строкату
Й чорні очка.

Дуже я його кохаю:
З ним і снідаю, й гуляю
У садочку.

То нічого, що в звірятка
Відірвалась задня лапка
Й вушко ліве, —
Покладу усюди латки:
Буде ціле ведмежатко
І вродливе...

Ніна Бурик

знайти такий листок. Та, на жаль, вже такого не було.

Бачила це Катруся і простягнула до Андрійка руку з листком:

— Дарую тобі, Андрійку, свій листок!

— На radoщах узяв Андрійко цей листок з рук Катрусі і обережно сховав його в горішню кишеню свого жакетика. І враз від цього листочка стало йому так тепло, любо та втішно на серденьку! Десь поділися жаль і смуток. Він обома руками притиснув до себе цей любий дарунок, наче дорогий скарб.

Ураз Андрійко повеселішав. І школа видалася йому якоюсь любою, рідною, і пані вчителька близькою, наче рідна матуся, а школярі, наче одна сім'я. І він зразу полюбив це все, а над усе Катрусю, любу товаришку. Він ще кріпше притиснув до серденька Катрусин дарунок і — вперше засміявся.

А потім вони взялися за руки і побігли, побігли...

ДОРОГОЮ В ЧУЖИНУ

— Тпру-у-у! — задержав коні візник Максим. — Не для коляси пана генерального писаря всі оці яри, степи та балки!

Відчинилися двері коляси, і семилітній Грицько Орличенко вискочив із розгоном у висохлу траву. Ах, як добре побігати, поскакати після цілоденної їзди!

Над правобережним степом криваво заходило сонце, а від річки тягнуло прохолодою. Грицько поглянув направо й наліво. Запорожці вже розкладали багаття на дні яру, щоб погоня не помітила. На малій площинці на узбіччі яру сердюки ставили шатро для гетьмана Мазепи. Шведи, як звичайно, держалися оподалік, а двірський медикус короля Карла роз'яснював кільком старшинам, що рана на носі його королівської милості незабаром загоїться, і розводився над тим, як то вміло він їївилікував.

Все таке барвисте, таке рухливе, таке цікаве, а в колясі треба було тихо сидіти й не ворушитися! Щоб не розбудити найменших з рідні, Михайлика й Варки... І Грицько сидів тихо... Тільки молодша за нього Настуня хлипала щораз: — „Мамо, Істоньки!..”

„Істоньки” було що, тільки ж Настуні ніяк не смакували паляниці з чорної разової муки, що їх накупили слуги в недалекому селі. Їй усе хотілося білих пампушок з медом, що їх їла вдома, в Орликівці... Але пампушок не було, а ключниця, баба Мокрина, страшила Настю, що цар Петро прийде й забере її, коли не втихомириться. Тоді пані генеральна писарша, Ганна Орличиха, втирала сльози, що не висихали ще від Полтави, і просила бабу, щоб царя не згадувала, а то ще в таку годину вимовить, що справді москалів нещастя наднесе!

Так було весь час у колясі. А тут, надворі, свіжий вітерець дише і п'яно пахне в'яла трава... Задивився Грицько на гетьманський намет... Туди б зайти та хоч одним оком поглянути! Ясновельможний пан гетьман приходитьсь Грицькові хрещеним батьком, але навіть Грицько не сміє його турбувати. А так любо глянути хоч здалека на цього високого дідуся, сивого, як голуб, що так просто та гордо держиться, неначе то не цар Петро, а він, гетьман, виграв бій під Полтавою. А потім Грицько зможе хвалитися перед Настєю:

— Е, я бачив сьогодні пана гетьмана, а ти ні, е!

Придержуючись руками жмуків сухої трави, виліз Грицько аж перед самий намет. А тут слуги метушаться, зносять у намет із возів якісь скриньки, позивані дорогі килими, гетьманські боброві та соболеві шуби. Грицько тихенько підсунувся аж до входу.

Нараз із намету вибіг просто на нього гетьманський чура. Трохи не збив з ніг малого!

— І чого тобі тут волочитися, людям проходу не давати!? — буркнув він до Грицька, але враз пізнав Орличенка і серце йому пом'якло.

— А, це ти, малий!.. Без діла блукаєш?

— Я саме й хотів спитати, — відповів Грицько, — чи не можна б чим допомогти...

— Багато ти поможеш!.. Та коли хочеш, принеси води ясновельможному. А я збігаю по медикуса — так швидше буде! Не здоровиться нашому гетьманові, ой ні!

Подав Грицькові золотокований гетьманський кубок і зник. Грицько стиснув кубок обома руками й пустився бігом на дно яру до річки. Та не легко було дістати води з високого берега. Постояв хвилину, поміркував, потім присів, придержуючись рукою куща, що ріс над водою. А що й так годі було зачерпнути, то вирішив лягти. Нараз вушко важкого кубка висмикнулося йому з руки, і кубок поринув на дно. Грицько аж обімлів зі страху. Лежав нерухомо і слідкував очима, як кубок досягнув дна і застряг у намулі. Тільки жмури розійшлися по прозорій воді...

— А що ти там таке цікаве побачив? — почув нараз веселий хлоп'ячий голос за собою. Не оглядаючись, відповів зі здавленого горла:

— Кубок ясновельможного впав у воду... — і серце стиснув йому жаль, такий самий жаль, як торік восени, коли їхав верхи з батьком руїнами спаленого Батурина. Батько взяв його перед себе на коня, рукою йому очі закривав, але Грицько таки побачив не одно таке, що аж кров морозило!

— Не велике лихо, — я тобі його зараз добуду! Тільки не плач! — почувся той самий голос, і хтось плюснув попри Грицька у воду. Потім хтось видряпався на берег, і перед Грицьком став із кубком у руках бідно одягнений, але усміхнений хлопчина, може на три-чотири роки старший за нього.

— Ось тобі кубок! Чи він справді гетьманський?

— Хотів принести ясновельможному води напиться...

— Отакої! То це ти ясновельможному хотів принести такої води з намулом?

— А де іншої взяти? — спитав Грицько, заклопотаний.

— Та ось джерело, чисте, холодне! А він, роззява, з річки воду бере!..

Поки Грицько доглянув, де то джерело, хлопець був уже там. Вилляв брудну воду, сполоскав кубок і набрав чистої, джерельної.

— Тепер ходім!

Узяв Грицька за руку, і вони подерлися з яру. Грицько дав себе вести, бо хлопчина подобався йому. Аж коли пристали, щоб віддохатися, Грицько спитав:

— А тебе як звати?

— Левицький, Грицько.

— А я Грицько Орличенко. Ти звідкіля?

— З Маріївки.

— А я з Батурина. Моя мати із сестричками та братом он-там у колясі.

— А я до козаків пристаю. Вони добрі!

— І не боїшся сам?

— Та чого ж мені боятися? — ніби весело відповів більший Грицько, але чоло його захмарилось. Мовчки відгорнув з чола ще мокрого чуба.

— О, я знаю, що козаки добрі! — сказав менший Грицько. — Ми прожили на козацьких хуторах усю зиму. Козачки гостили нас, на піч клали спати, і я до ранку їх казок слухав: про відьом, про мавок, про віїв... Там так тепло було, а надворі птиця на лету від морозу падала...

Дійшли до намету, і менший Грицько відхилив важку оксамитну завісу, що закривала вхід. У наметі вже був і його батько, і дядько Герцик, і генеральний обозний Ломиковський. Гетьман сидів на скриньках, плечима спершись на щоглу намету. Його лице було жовте, мов віск. Медикус держав гетьманську руку і стежив за живчиком,

а всі старшини стояли кругом зажурені, такі зажурені, що навіть батько ніби не пізнав Грицька.

Грицько віддав гетьманові, як звичай велить, низький поклін і простягнув кубок з водою. Гетьман поглянув, усміхнувся і взяв кубок, але в ту ж мить його рука так затремтіла, що вода була б розлилася, якби старшини не кинулися до нього й не піддержали. Гетьман напився й неначе повеселішав.

— Це ти, Грицьку... Спасибі тобі, дитино, що мені, старому, водиці приніс, труду не пожалів! — промовив через силу.

— Для вас, ясновельможний пане гетьмане, я нічого не пожалію! — промовив Грицько, мов із самопала вистрілив. Старшини усміхнулися, хоч не до сміху їм було.

— В тебе, Пилипе, син удався! — звернувся гетьман до батька. — А ти, хлопче, вчитися любиш?

— Люблю! — і Грицько спаленів аж по вуха. — І так, як батько, хоч в Київській Академії вчитися: диспути вести, драми грати...

— Дай цього, Боже! Та боюся, дитинко, що не для тебе я Академію розбудував!

І гетьман скривився, неначе його щось нараз заболіло.

(Закінчення буде)

Павучиха обрала собі місце на галявинці, на старій кривій сосонці, і вночі, непомітно для всіх, вилізла на її верховіття та й почала будувати гніздо. То була хижачка, жадібна й ненаситна павучиха-хрестовик. На її кулястій бронзовій спинці виднівся білий хрест.

Ніхто з маленьких мешканців галявинки не підозрівав, яка загроза нависла над усіма. А яке ж різноманітне й рясне населення було на галявинці! Під кожним листочком і гілочкою був тут чийсь дімок. Біля кожного купчика й камінця жили в нірках коники та цвіркуни. А скільки то в повітрі перелітало денних та нічних метеликів, комарів, жуків!.. Уся галявинка так і кипіла, повна життя і звуків.

Павучиха недарма вибрала собі тут місце. Стара сосонка стояла на краю галявинки і, простягнувши гілки, вабила до себе всіх. Павучиха вилізла вгору на гілку й випустила свою шовкову нитку. Витягла її з кінчика свого черевця, з манюсінських, як у ситі, отворів. Здавалося, вона мала невичерпний запас павутини, що без кінця виділялася з неї у вигляді густої рідини і, вмить застигаючи в повітрі, тягнулася найтоншими ниточками. А коли їй треба було протягнути павутину далеко, до протилежного дерева, вона пускала нитки в повітря, не звиваючи їх одну з одною. Легкий вітрець закидав оті нитки й чіпляв за гілки. Так павучиха перекинула свій повітряний міст. Тепер, легко перебігаючи з одного дерева на друге, вона розтягала поміж ними сіть.

Як точно вона визначала осередок павутини і протягала від нього на всі боки промені! А як вправно й хутко накидала на них легку прозору спіралю з липкими петельками! Вона з гордістю дивилася на свою будівлю. Ось, нарешті, готовий повітряний палац! Місяць осяяв його, і він увесь заблищав, як свічками, крапельками роси. Павучиха зайняла місце посередині сітки і, повиснувши сторч головою, нерухомо завмерла, чекаючи на здобич.

Першим зловився в липку петельку довгоногий комар. Даремно хотів він звільнити свої тоненькі ніжки. Павучиха смикнула шовкову нитку, і комар відразу заплутався в її липких вузликах. Прудко підбігши, павучиха міцно обкрутила комара шовковою ниткою. Тепер, зв'язаний, він не міг поворухнутися, і павучиха потягла його на середину павутини, де жадібно поласувала ним. Те саме сталося і з мухою, і з метеликом-біланом, і з багатьма іншими — вона всіх їх без розбору жадібно пожерла.

Одного разу на її житло надивав павук-хрестовик, такий же хижак, як і вона, з білим хрестом на спині. Він побачив її ще віддалік і, не наближаючись дуже, виліз на кущ бересклету. Павучиха помітила непроханого гостя і сердито затавцювала, трусячи натягнену павутину. Павук, здавалося, тільки й чекав на це. Він квапливо піднявся по гілці вгору і швидко почав наводити свій повітряний міст до павучихи. Проте, даремно сподівався на ласкаве прийняття. Коли він був уже на півдорозі, павучиха люто накинулася на нього.

Павук стрімголов метнувся додола й завис на нитці. Почекавши трохи, знов почав підніматися по своїй лінві. Не доходячи до павучихи, зупинився, опустил хвостика вниз і підняв ніжки вгору. Цим він хотів показати павучисі, що він не проти того, щоб познайомитися. Павучиха прихильніше поглянула на нього. Цього було досить для павука. Він зараз же, грайливо поточуючись з боку на бік, перебіг через міст. Павучиха більше не проганяла його, і він оселився в її повітряному палаці.

* * *

На галявині танці, співи й музика не вгавали. Тепер до музикантів, що грали в траві, приєдналися комарі, витанцювуючи в повітрі свій головокрутний танець, із захватом дуючи в свої гобої. То був справжній концерт! Навіть маленька зелена крякавка, деревна жабка, захоплена загаль-

ними веселоцями, від усього серця заспівала своїм зворушливим контральтом.

Лише у павуків, не зважаючи на розкішний дім, заллятий світлом, не було своєї музики. Самовдоволені і круглі, як кулі, вони спустились по шовковій драбинці і з цікавістю розглядалися довкола.

І було на що подивитися. Чорний цвіркун швидко збіг на піщаний горбок, широко розставив лапки, і, впавши грудьми перед цвіркункою на пісок, хотів заграти їй серенаду, але від надміру почуття враз позбувся свого чудового хисту й, опріч деренчання, нічого в нього не вийшло. Тоді, набравшись сорому, він схопився на лапки і став витанцьовувати якийсь чудернацький танець.

Місяць погасив на галявинці свічечки, музика замовкла і настала тиша. На обрії зарожевів світанок.

Ранком павук і павучиха взялися до роботи. Вони сховалися в затишному куточку свого гнізда і, зависнувши сторч головою, терпеливо стали вичікувати на здобч.

— Дзз! . . . — лунав звук, павук увесь здригався і мчався по своїй повітряній дорозі до жертви, що заплуталась у шовкових проводах. Накидався на неї й жадібно пожирав. Павучиха з другого кінця гнізда накидалася на іншу жертву й поїдала її.

Але як же обурювалися на них комарі, мухи, метелики й усі інші маленькі мешканці галявини і з яким тремтінням чекали на порятунок! А коли одного разу попав у тенета зелений коник, веселий музика-скрипаль, їхнє обурення не мало краю. Павуки накинулися на нього з двох боків, щоб зв'язати своєю міцною мотузкою, але він ударив їх своїми сильними ніжками, і вони відскочили в різні боки. Проте, бідний музика остаточно заплутався в павутинні. Павучиха, підскачавши, накинула на нього петлю, зв'язала йому ніжки, обмотала його липкою павутиною і вбила.

О, це була жажлива смерть, і всі довго не могли забути про неї!

Але всьому приходить кінець. Муха-цокотуха, що прилетіла звідкілясь здалека, розповідала всім, що й на павуків є рада, що й вони мають ворога, сильнішого за них.

І відплата прийшла. Рятівницею стала красуня Пелопея, незвичайна оса.

Вона з'явилася над галявинкою в своєму чорному оксамитному вбранні, з яскравими жовтими кільцями на черевці. Блиснувши чепурними

крилами з червоною облямівкою, Пелопея пролетіла над гніздом павуків. Павук і павучиха зразу ж помітили її й похлибно сховалися. Оса пролетіла повз них, несучи в довгих своїх ніжках якогось павука. Вона насилу втягнула павука в своє піщане гніздо і, поклавши на його черевце яєчко, полетіла за новою жертвою. Так вона заготовляла запас їжі для своєї майбутньої дитини.

Зелений коник і цвіркуниха заглянули в те гніздо із спаралізованим осиною отрутою павуком і з таким захватом почали танцювати, що мало не поламали собі ніжок.

Сонце вже не гріло, а палило. З кривої сосонки просто на землю спливали смолисті парфуми. Квітки, порозстібавши яскраві суконки, задихалися, трава жовтіла. Лише коники, наче й не було нічого, цигикали на своїх скрипках.

І цього палючого полудня, прорізаючи, наче блискавка, гаряче повітря, знов з'явилася на галявинці красуня Пелопея. В своєму оксамитному вбранні з тонким станом, претягненим жовтими кільцями, і з чепурними яскравими крилами вона влетіла в повітряний замок павуків.

Метелики відразу ж перестали ссати з квіток солодкий сік і завмерли від радості. Коники замовкли, випустивши свої скрипочки на землю, а цвіркуниха, забувши всі правила пристойності, вилізла на звіробій, найвищу квітку на галявині, і з вершка його втупилася очима в дім павуків.

Павучиха вискочила з своєї вартової вежі і з жахом помчалась під дах. Звідтіля вона хотіла ще кинути свою мотузку і стрімголов скотитися на землю, але не встигла . . . Оса вмить схопила павучиху своїми довгими ніжками і запустила в неї гостре жало. Сховавши жало, вона взяла павучиху дужими щелепами і, знявшись в повітря, зникла в промінні сонця.

Павук-хрестовик, як побачив смерть своєї подруги, спустив униз мотузку драбинку й, високо підбравши кругле черевце, кинувся тікати. Як невинно й смішно він утікав! Падав, спотикався в траві, але нарешті таки зник поміж травами й кущами.

Та не тільки він залишив галявинку. Всі павуки та павучихи, почувши небезпеку, також кинулися врозтіч. Вони з жахом залишили свої гнізда, запаси їжі і тікали світ-за-очі.

Ось коли запанували справжні веселоці на галявинці! Мухи, комарі, жучки, метелики, цвіркуни й коники — всі взяли участь у загальній радості.

ПРИГОДИ КОТИКА МУРЧИКА

Ілюстрації П. Холодного

6. ГІРКА НАУКА

Всі ми знаємо, що котик, навіть наймудріший, завжди залишається тільки котиком. Так було і з нашим Мурчиком. Маючи такого вірного оборонця, як Славчик, що завжди заступався за

нього, Мурчик нічим не турбувався. Правда, Славчикові батьки інколи викидали котика надвір, але це не велика біда. Котик цим не дуже ображався і про кару скоро забував. Він, звичайно, мав найкраще бажання бути слухняним котом, та цього було замало, щоб оминати ту чи іншу неприємність. Так воно склалось і тоді, коли Мурчик зустрівся на подвір'ї з старою квочкою, що вийшла з курчатами прогулятися.

Квочка ступала дуже поважно в гурті своїх діточок і гордовито квочкала: кво-кво-кво! Вона немов говорила: дивіться, скільки я вивела дітей!

Побачивши курчатка, Мурчик дуже здивувався: звідкіля їх стільки набралось? А курчата розсипались жовтими грудочками навкруги квочки і тільки ціп-ціп-ціп! Бігали наввипередки і стукали дзьобиками об землю.

Очі в Мурчика радісно заблищали, він причаївся, настовбурчив вусики і скочив на найближче курча. В ту ж хвилину стара квочка кинула на Мурчика, вискочила йому на спину й почала бити дзьобом по голові. Бідний Мурчик заверещав несамовитим голосом, але годі було вирватися з халепи. Урятував його Славчик. Та ба, біди ще не кінець...

Біля Мурчика лежало мертве курча. Він умить забув свою тривогу, схопив курча зубенятами й пустився втікати. Але Славчик не допустив до цього, зловив Мурчика, відняв курчатко й поклав його на землю. Це не сподобалося Мурчикові, і він гнівно заворкотів. Він не розумів, що Славчик хотів заховати мертве курча від батьків, щоб не гнівалися. Але вже було запізно. Прибігла Славчикова мама, і, побачивши мертве курча, розгнівалася.

— Боже мій! — сказала вона. — Він уже до

курей береться! Що мені з ним робити? Стривай, я тебе зараз провчу!

І, приклавши мертве курчатко до Мурчикового носа, дала котикові кілька ляпасів.

— Ось тобі за курча — раз-два-три! Щоб більше не робив шкоди!

Мурчик, що до такої науки не звик, почав пручатися, але надаремно. Тоді він виставив пазурі, наївся і порскнув слиною так сердито, що мама збентежилася і випустила його з рук. Мурчикові того тільки й треба було. Він задер хвостика й побіг підстрибом у садок між бур'яни. Там він сів і довго водив червоним язичком по своєму шовковому кожному.

Надійшла стара Мушка. Вона й собі стала облизувати й вигладжувати Мурчикові кожен, ще й воркотіла йому щось до вуха. Може навчала одної з найголовніших котячих заповідей: „У дворі своїх господарів не роби ніякої шкоди!“

Та хто може збагнути, про що говорять між собою коти? Про це люди ніколи не довідаються, хоч би які були мудрі!

Мурчик уже не покидав своєї матері й нікуди не виходив з бур'яну. Він чув кілька разів голос Славчика, який кликав „миць-миць-миць“, та це його не спокусило.

Цілу ніч Мурчик пересидів у бур'янах. Щойно на другий день з'явився на подвір'ї біля хати. Вийшла також квочка з своїми курчатами, але Мурчик їх не займав. Піднявши хвостика, обходив здалеку, аж доки не дав себе спіймати в руки Славчикові.

Мурчик таки затужив за пестощами свого друга. Один одному простили вони всі прикросці, і котик знову солодко муркотів своє „мур-мур-мур“ на колінах вірного приятеля.

7. НА СТОЛІ

Опинившись знову в хаті, Мурчик трохи злякався, коли побачив Славчикову матусю. Мабуть, пригадалася йому вчорашня „наука“ за те нікчемне курча. Стрепенувся й хотів був тікати, але Славчикова матуся, здається, сама забула про курча, бо налила в мищинку молочка й поставила на підлогу.

Мурчик прибіг до мищинки й почав хлептати смачне молоко. Не залишив ні одної крапельки, а потім умився й ліг спочивати. Славчик пробував його розворушити, навіть кинув до нього м'ячика, але котик тим не зацікавився. Був чогось сумний — може, пригадав братчиків і сестричок. Навіть стара Мушка не зуміла його розважити, хоч тричі лизнула його й торкнула лап-

кою. Щойно ввечері Мурчик пожвавішав, бо несподівано почув дуже приємні пахощі, що рознеслися по всім домі. Устав, витягнувся дугою, позіхнув, понюхав, звідкіля віє такими пахощами, і пішов.

Славчикові батьки розважалися з гістьми, а тому Мурчикові пощастило непомітно зайти до їдальні. На його щастя чи нещастя, в їдальні не було нікого, отож Мурчик зразу стрибнув на стіл.

Побачивши силу-силенну всякого добра, він розгубився й не знав, що робити. Та це не тривало довго. Запашна шинка, ковбаси та інші смачні речі немов самі напрошувалися: бери нас, їж! І як не було послухатись? Однак, ніякий порядний кіт не любить їсти на столі. Тож і Мурчик почав стягати шматки м'яса з тарілок і скидати їх на підлогу. При цьому не занедбав покуштувати дечого на столі. Смакуючи запасну ковбасу, він необачно наступив на тарілку, яка з брязкотом покотилася на землю і розбилася. Це й попсувало всю справу.

Прибігла Славчикова мати. Побачивши котика на столі, вона аж руками сплеснула і закричала несамовитим голосом. З'явився й батько. Але котик, уже маючи деякий досвід, мерщій скоочив зі столу і кинувся з усієї сили в вікно. Ніхто не мав часу шукати його, бо треба було наново прибрати стіл.

ДІТТИ! З новим шкільним роком попросіть своїх Батьків, Учителів, Виховників передплатити Вам найкращий український дитячий журнал „ВЕСЕЛКУ”!

Вирівнюйте передплату й приєднуйте нових передплатників і згазів! Складайте пожертви на пресовий фонд „ВЕСЕЛКИ”!

Хай кожна українська дитина, кожна школа, кожна молодега організація має дитячий журнал „ВЕСЕЛКУ”!

Організуйте збірну передплату „ВЕСЕЛКИ”!

— Мусимо позбутися з хати цього нікчемного kota! — сказав старий Микита, що був у Славчикових батьків за візника. — Коли кіт став ласуном, то це вже щось найгірше...

Славчик кинувся на захист свого приятеля.

— Але ж, Микито, котик ще не знає, що йому можна — його треба вчити. Бачите, він уже не займає маленьких курчат. Треба його зловити, трохи полякати, і тоді він пам'ятатиме, чого не слід робити.

8. МУРЧИКОВІ ПРОСТИЛИ

Два дні не з'являвся Мурчик у хаті. Сидів у бур'янах, полював на коників, грався з жабками і ловив ящірок за хвостики. Його дивувало, коли перелякана ящірка лишала йому хвостик у зубах, а сама втікала. Інколи чув голос Славчика, але не відзивався. Та швидко забув про свою неприємну пригоду в їдальні, і рішив вернутись до хати. А що Мурчикові не бракувало хитрощів, то він прийшов туди не голіруч, а з мишкою-сіроманкою в зубах. Славчик дуже зрадив його появою і закричав радісним голосом:

— Матусю, дивіться, вже прийшов наш котик! Ще й приніс живу мишку!

Мати всміхнулась і сказала:

— Справді, наш Мурчик — герой! Хоч ще невеличкий, а вже розуміє свій обов'язок. Задарма не хоче їсти хліба. Але годі себе дурити! Ця мишка не варта тої шкоди, яку він нам зробив. Великий він ласун, і, мабуть, ми не вилікуємо його з того...

— Але ж він ще молодий! — боронив його Славчик. Хіба він розуміє, що дозволено, а чого не слід робити?

Матуся мовчки налляла в мишинку молочка й подала котикові. Мурчик дуже зрадив, бо молочко було для нього найбільшими ласощами. Він миттю його вихлептав, а тоді, піднявши хвостика, підійшов до Славчика і почав тертися спиною об його ноги та муркотіти.

Коли ж настав вечір і Славчик поклався в ліжку, Мурчик крадьки прийшов до нього і заліз йому аж під шию. Так і поснули друзі в одному ліжку, притулившись один до одного. Тепер уже ніхто не турбував їх спокою.

(Продовження буде)

Ілюстрація Е. Козака

22. СМЕРТЬ РЯБКА

Звістка в нас сумна така,
Що й промовити нелегко:
Вже нема мого Рябка,
Вже далеко він, далеко . . .

Він старий вже був, признатся,
Тяг останні дні . . .
Літ було йому з тринадцять —
Більше, ніж мені!
Це вже був, як на собаку,
Заповажний вік.
Мав він старости ознаки,
Наче чоловік.

То в Рябка щеміли лапи,
То не міг устать з канапи,
То не міг жувати їжі,
То йому боліли крижі . . .

Був нам вірним він не даром,
Був певнішим від замка,
І тому з ветеринаром
Лікували ми Рябка.

Міряли температуру
І лили якусь мікстуру,
Ще якісь давали ліки —
Круглячки такі великі,
Щось подібне до горіхів,
Від яких він чхав і чмихав.

А до того ще додати —
Став Рябко недобачати!
Часом в себе перед носом
Перекине миску з сосом,
Часом нас не пізнає . . .
От, ще лишенько моє!

Повели до окуліста.
Той сказав Рябкові сісти
І поклав за пару кроків
М'яса чи якоїсь страви . . .
Пес не рушився і трохи.
— Ну, погані, брате, справи!
Пересунув трохи ближче,
А Рябко лиш носом свище . . .

Лікар, взявши три долари,
Здавсь нарешті на благання
І Рябкові окуляри
Приписав на добачання.
Ми купили окуляри
(Додаткові три долари!),
На Рябка їх прив'язали
І носити наказали.
Та Рябко не зніс неволі —
Й окуляри ті вже долі . . .

Так Рябко нещасний нидів —
Перейшов до інвалідів.

Місяць так пройшов і другий . . .
Якось ми увечері
Попрощались з нашим другом
Й поховали у дворі.

Посадили квіти гарні
Ми на згадку про Рябка . . .
Всі були б зусилля марні
Знов знайти, як він, дружка!
Може буде в нас тепер
Чи вівчар, чи фокс-тер'єр,
Чи бульдог, чи може такса —
А Рябка згадай — не так все!

(Закінчення буде)

* мікстура — плинний лік.

БАТЬКОВА НАУКА

Батько повчав синів, щоб жили дружньо. Сини не слухали його. Він звелів принести віник та й говорить: — Переломить його!

Почали сини ламати. Довго силкувались, але нічого не могли зробити.

Батько розірвав мотузок на віникові. Віник розсипався. Батько звелів ламати по одній стеблинці. Сини дуже легко все поламали.

Каже тоді батько: — Коли будете у злагоді жити, ніхто вас не подужає, а коли порізнітесь, то кожного з вас поодиноці так легко буде подужати, мов переломити стеблинку.

ВІТЕРЕЦЬ

Ілюстрація Юрія Козака

Вітер, вітер, вітерець
Залетів під комірець,
Комірець Миколи,
Як ішов до школи.

Вітер, вітер, вітерець,
Жартівливий пустунець,
Шапку збив на вуха
І сміється- дмуха.

То летить десь навмання,
То у спину підганя
Вітер неспокійний,
Вічно-непостійний.

Вітер, вітер, вітерець
Вгору кинув папірець
І полинув далі,
Причепивсь до Галі.

Віє прямо їй в лице,
Не пита, чи любо це;
Смикає за стрічки
Кісок невеличких.

Хустку зняв із голови,
Крикнув Галі: „Гей, лови!“
І побіг до лісу
Вітерець-гульвіса.

Діма

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ЯК ДІТИ ПРОВЕЛИ ВАКАЦІЇ

ТАБІР НОВАЧОК „ЄВШАН-ЗІЛЛЯ”

Дорога „Веселко”!

Цього року я знову була на пластовім новацькнм таборі. Наш табір називався „Євшан Зілля”. На таборі було 28 новачок і шість сестричок. Команданткою була сестричка Іванна Кучер. Нас поділили на три рої. Найстарший рій „Барвінок”, середній рій „Волошки” і наймолодший рій „Мачки”. Я була ройова найстаршого рою.

На таборі ми дуже гарно проводили день. Ранком о сьомій годині на свисток сестрички ми вставали, вбиралися в штанята і йшли на руханку. По руханці милися, чесалися, стелили ліжка, вбиралися в однострої і йшли на молитву. Молитву ми проводили коло своїх щогол. Насамперед співали ранню молитву „Отче наш”. Пізніше хорунжі йшли підносити прапори. Під час піднесення прапорів табір співав новацький гімн „Ми ростем, ми надія народу”. Коли хорунжі відходили, виступав писар і відчитував денний порядок. В наказі було написано, що ми цілий день будемо робити. Також було написано, хто скільки хресників за минулий день дістав і хто одержав прапорець чистоти. Хрестики діставали ті новачки, які самі написали листа, привіт або хроніку, які добре виконали дижур в кухні, гарно відчитали вірш на „вогнику”, чи переповіли оповідання або казку.

По молитві ми йшли на снідання. Потім замітали в курені і збирали папірці, щоб було чисто на дворі. Пізніше відбувалась гутірка з сестричкою команданткою.

За годину перед обідом усі рої йшли на сходику до лісових хаток, де кожний рій приготував сценку на „вогник”. По обіді була у нас пополуднева тиша, яка тривала годину. На щастя, всі три тижні ми мали гарну погоду і кожного дня могли купатися. Купіль тривала до підвечірка. По підвечірку відбувалися теренові гри, на яких ми йшли за стрілками і списували всі стрілки і з чого вони зроблені. По теренові гри мали ми дозвілля до вечора — робили, що хотіли, головоно бавилися. По вечері вбиралися мж в довгі штани та блузки і йшли на „вогник”, де співали різні пісні, відчитували вірші або виставляли якусь сценку. Сестричка оповідала нам казки. Коли вогник погасав, всі вставали і співали нашу нічну молитву „Боже, що дав нам цю днину”. По молитві всі бралися за руки „надобраніч”. Потім ми йшли до куреня, скидали однострої і лягали спати.

На таборі я здала третю новацьку пробу і на весну з своїм роєм перейду до юнацтва.

В другому тижні табору ми мали несподіваних гостей — сестричку Лесю Храпливу і сестричку Галю Литвин. Сестричка Леся розповідала нам про малого і великого Грицька. Малій Грицько — це був син генерального писаря Пилипа Орлика і хресний син Гетьмана Івана Мазепи. На „вогнику” сестричка Леся оповідала нам казку про князівну Лідусю, яка завжди була дуже сумна. Ми інсценізували „Казку про Вітра” з книжки „Вітер з України”. Цю книжку написала сестричка Леся.

12-го липня наша пластова станиця у Дітроїті урочисто святкувала своє 10-ліття. На тім святі було дуже

РОЗГАДАЙМО!

1. МЕТАГРАМИ

- а. Якщо із „з” це візьмеш слово, —
Великий дощ впаде раптово.
Коли ти „з” на „с” замінши, —
Між овочами її стрінеш.
- б. З „д” співаю, весело,
З „в” я рибки наловлю.
- в. Я стіни маю і кутки,
Твоїм житлом я називаюсь,
Але як „л” на „н” замінши,
Відразу вгору піднімаюсь.

2. ШАРАДИ

- а. Перше — прийменник,
Друге —
Мають корова, баран і олень,
А ціле разом — є в кожних дверях.
- б. Напій — перше означає,
Друге — з неба опадає,
Щле ж я — міркуй як слід —
Соковитий, гарний плід.
- в. Стояв прийменник сиротливо,
До нього літера прийшла,
І раптом річка розлилася,
В Озівське море потекла.
До неї голос приєднався,
Синий її широку путь,
І стала область в Україні,
Де чорне золото беруть.

3. СТВОРІТЬ НОВІ СЛОВА

Отут ряд слів. Поставте на місце крапок літери і створіть нові слова. Всі нові слова повинні мати однакове закінчення:

Столи . . .	Сии . . .
Поли . . .	Рукав . . .
Стан . . .	Спід . . .

4. НАРОДНІ ЗАГАДКИ

- а. Красна дівця сидить у темниці, зелена коса аж на вулиці.
- б. Весною веселить, літом холодить, восени годує, зимою гріє.
- в. Що без болю, без печалі доведе до сліз?
- г. Стоїть Антін на одній нозі, його шукають, а він не відкликається.
- г. Сію, мов із сята, та не порошок.
Заповзаю в жито, а не червчочок.

5. ЩО ЦЕ ?

- а. Він — скрізь: у полі і в саду,
А в дім не попаде,
І я тоді лиш з дому йду,
Коли вже він не йде.
- б. По папері походжаю,
Хоч одну лиш ніжку маю,
П'ю багато, та не їм,
Всячину я розповім.

Розгадки надсилати до 10-го жовтня ц. р.

багато гостей. Між ними крайовий командант Пласту д-р Ярослав Падох і голова Пласту в Аргентині. Службу Божу і посвячення табору відправив парох з Дірборну о. Прокопович, колишній пластуни із краю. По обіді найстарший рій новачок виконав вправи до „Весілля Журавля” і „Видиш, брате мій”. Юначки привітали гостей семафором. Увечері було льосування виграшів, Пластова оселя називається „Зелений Яр” і міститься при дуже гарній оселі „Діброва”. У цей день Управа „Діброви” передала частину оселі на власність Пласту, де відбуваються табори.

Посилаю Тобі знімку цілого рою „Барвінок”. Посередні сидить наша сестричка Таня з великим грибом на колінах. Також посилаю доляра на пресовий фонд.

Здоровлю Тебе щиро,

Леся Л а с к а, Гемтремк, Міш.

О С І Н Ї

Розгубила ягідки калина,
Обтрусили жолуддя дубі.
Кошики узявши чи торбини,
Ми ідем до лісу по гриби.

Там і сиріожки-одноріжки,
І рещітки, і опеньки там,
Та шкода, що вже нема горішків —
Вивірка із віт стрясла б їх нам!

Ось дивіться — вивірка-вертуха
Вискочила вмить аж на вершок.
Замість того, щоб гостей послухать,
Чепурить хвоста свого пушок.

Ти послухай, вивірочко хитра —
Це ж тобі бажає дівтора:
Хай тебе обвіє теплим вітром
Якнайшвидше весняна пора!

Василь Дубина

У країні Баю-Баю,
Що про неї всі вже знають,
За четвертою горою,
Там є школа над водою.

Школярі сидять всілякі:
В жупанцях маленькі раки
І, новенькі вбравши капці,
Черепащечка на кладці.

Жабка зошит має грубий,
Надуває пишно губи,
Побіч неї чемні жучки
Сіли, взявшись за ручки.

Чап-Чалап, хоч як спішився,
Був би в школу запізнився:
Задивився на сороку,
Білобоку, чорнооку.

Добре, що Цвіркун побачив
І гукнув: „Сідай, козаче!”
Через гори, через доли
Прибули на час до школи.

Вчитель Клепка каже: „Діти,
Тихо треба всім сидіти!
Вчитись будемо помалу
Всі читати „Гала-Балу”.

„Гала-Балу” як читали,
Мало з кладки не упали...
Не так з муки від науки,
Як від тої риби-щуки.

Щука та була зубата,
Страх велика і хвостата,
Ще й письма не розуміла —
Школу з'їсти всю хотіла.

Пан учитель дзьобом дзьобнув
Щуку неписьменну, злобну,
Школярів щоб не лякала,
Як читають „Гала-Бала”.

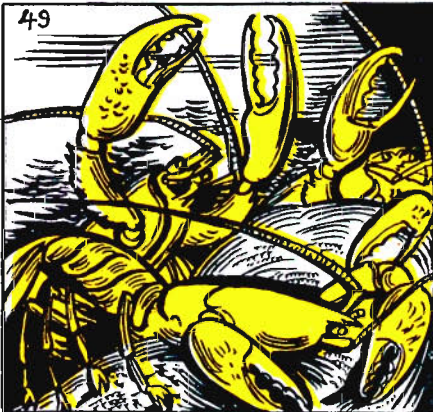
ЕКО

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК ІСТОРИЧНА КАЗКА

UKRAINIAN TALE BOHDAN, KOZAK-SORCERER

РОЗДІЛ IV: НА ДНІ ДНІПРА

PART IV: ON THE BOTTOM OF THE DNIEPER

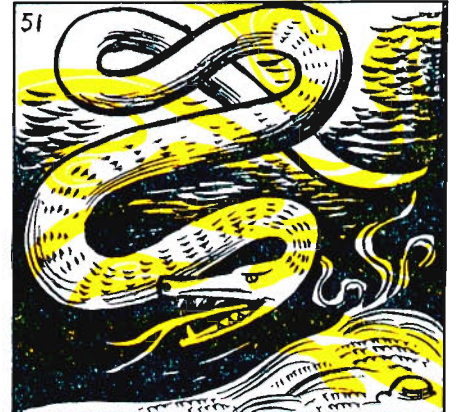
А з другого боку з-під каменя виповзли три страшні раки й наставили на козака гострі клішні.

And from the other side from under the stone crawled out three powerful crabs and pointed their sharp claws at the Kozak.

Богдан підняв камінь і кинув на вужа.

Bohdan lifted the stone and hurled it at the snake.

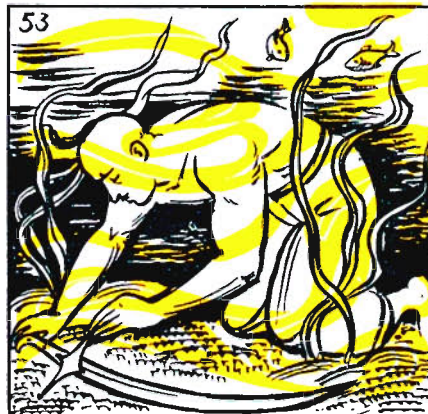
Скорчився у судорогах болю ранений вуж і ще більше скаламутив воду.

The wounded snake cowered from convulsive pain, even more muddled the water.

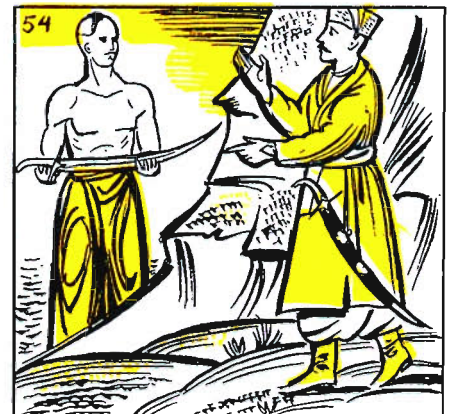
Богдан безстрашно кинувся наосліп у те місце, де лежала шабля.

Bohdan fearlessly swam toward the place where the saber was supposed to be.

„Боже, поможи!” — подумав Богдан, ухопився за рукоятку і рвонув з усієї сили.

“Oh, my God, help me,” Bohdan thought, as he reached for the handle of the saber and lifted it with all his strength.

— Го-го! Це не абищо! — здивувався Байда. — Багато козаків по шаблю поринало, але тільки ти один її виніс!

“Ho, ho, that’s something,” Bayda exclaimed with surprise. “Many Kozaks dived to pick up the saber, but you alone could bring it to the surface.”

(Кінець четвертого розділу)
(End of Chapter IV)